

РЕШЕНИЕ

№ 6948

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9903** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Г., гражданин на У., [дата на раждане] в [населено място], У., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Г. А., ВАК, със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Заповед № 3 – 2363/20.08.2025 г. на иф Председател на ДАНС.

Със Заповед № 3 – 2363/20.08.2025 г. на иф Председател на ДАНС на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал. 2 във вр. с чл. 10, ал. 1, т.1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ и чл.24, §1, б. „а“ във вр. с §2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 на ЕП и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за създаването, функционирането и използването на ШИС в областта на граничните проверки, за изменение на Конвенцията за прилагане на Споразумението за Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) №1987/2006 г. и въз основа на мотивите в доклад рег. № ВН – 67671/2025 г., че с действията си чужденецът може да постави в опасност сигурността на българската държава, са наложени принудителни административни мерки /ПАМ/ „експулсиране“, отнемане на правото на пребиваване в Република България и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС за срок от 5 години на чужденеца А. Г., гражданин на У..

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения за липса на мотиви, включително и относно приетото от фактическа страна. Твърди се, че липсват доказателства за извършвана противозаконна или подривна дейност на територията на Република България, както и данни и доказателства, че може да бъде поставена в опасност сигурността на българската държава. Семейството на жалбоподателя се е установило в страната, съпругата му е едноличен собственик на капитала на „Акая“ ЕООД, регистрирано и опериращо на територията на [населено място] от 2023 г., с което дружество А. Г. има сключен трудов договор. Наложените

ПАМ нарушават правото на личен и семеен живот, защитено от чл. 8 от ЕКПЧ и чл.32 и чл. 47 от КРБ. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв.А.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък. Представени са писмени бележки. Правят се допълнителни възражения за липса на компетентност на органа, издал заповедта. Отрича се жалбоподателят да е свързан с икономическа група „КУБ“, каквито доводи навежда ответника в доклад рег. № ВН – 67671/2025 г. Счита, че службите за сигурност неправилно са отнесли данни за друго лице със същото първо име, посочено като ръководител на организирана престъпна група, а именно А. М. към жалбоподателя, който работи като барман в заведение за хранене и не е бил част от такава структура. Липсват доказателства, че заведение „Кракен“, управлявано от дружеството, собственост на съпругата му е получавало външно финансиране от престъпна дейност. Финансирането е осъществено със законни средства от продажба на недвижими имоти в У..

Ответникът – иф Председател на ДАНС, чрез процесуален представител Т. П., в хода на делото и в писмени бележки поддържа становище за неоснователност на жалбата. Мотивира законосъобразност на акта по чл. 146 от АПК. Посочва, че ДАНС е специализиран орган към Министерски съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност, който организира и провежда оперативно - издирвателна, оперативно – техническа, информационна и аналитична дейност за наблюдение и контрол на лица, обекти и дейности по реда на специалния ЗДАНС. Данните, установени от компетентния орган обосновават извод за сериозна заплаха, която А. Г. представлява за сигурността на страната, по – конкретно, за икономическата и финансова сигурност. С дейността на жалбоподателя и групировката, от която е част, се цели и се постига легализиране на придобити/постъпили парични средства от незаконна дейност /пране на пари/, механизмът на което е подробно описан в класифицираните материали, приложени към делото и в доклад рег. № ВН – 67671/2025г./класифициран том/, съставляващ мотиви на заповедта. Несъстоятелно е твърдението, че органът е допуснал грешка и описаното в класифицираните материали по делото се отнася до друго лице. Доказана е съпричастност на жалбоподателя към описаните в доклада действия, няма съвпадение на имената, а на другото лице с фамилно име М. също е наложена ПАМ „експулсиране“, влязла в сила на 09. 01. 2026 г. Относно накърненото право на семеен живот посочва, че намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин е съразмерна, в съответствие със закона и пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни, че застрашава сигурността на българската държава.

Административен съд С. – град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

А. Г., гражданин на У., [дата на раждане] в [населено място], У. пребивава на територията на Република България на основание чл. 39, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Съпруг е на Я. Олегивна Р., [дата на раждане] , в У., Запорожка област, [населено място]. Гражданският брак е сключен на 13.04. 2013 г. Семейството има две деца – В. Артемивна Г., родена на 13.02. 2021 г. в [населено място], У. и В. Артемивна Г., [дата на раждане] в [населено място], У..

По делото е представено удостоверение от МВР на У. за А. В. Г., с валидност от 19.10.2023 г. до 19.10.2025 г., съгласно което, няма данни за съдебно преследване, наличие на незаличена или непогасена съдимост и информация за издирване.

На 31. 01. 2025 г. е сключен трудов договор между А. Г. и „Акая“ЕООД, на което дружество съпругата на жалбоподателя е едноличен собственик на капитала и представляваща дружеството. Представено е извлечение от заповед на командира на военно поделение А4750 на Министерство на отбраната на У. от 27.06.2023 г. за освобождаване на лейтенант Г. и преминаване в резерв поради лични причини.

Представени са доказателства, че А. Г. доброволно е напуснал Република България на 04.09.2025г. и по негово искане се е установил в Република Турция.

Съставен е доклад рег. № ВН – 67671/2025 г. в който са описани действията на чужденеца, които застрашават националната сигурност и е предложено налагане на ПАМ по ЗЧРБ. Действията са извършване на финансови операции без лиценз, лихварство, пране на пари, принудително събиране на отпуснати заеми на физически лица срещу висока лихва. Приложена е справка, която съдържа конкретните данни, обосновава извод за принадлежност към групировка, извършваща икономически престъпления.

С оспорената в настоящото производство Заповед № 3 – 2363/20.08.2025 г. на иф Председател на ДАНС, на основание чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал. 2 във вр. с чл.10, ал. 1, т.1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ и чл. 24, §1, б. „а“ във вр. с §2, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 на ЕП и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за създаването, функционирането и използването на ШИС в областта на граничните проверки, за изменение на Конвенцията за прилагане на Споразумението за Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006 г. и въз основа на мотивите в доклад рег. № ВН – 67671/2025 г., че с действията си чужденецът може да постави в опасност сигурността на българската държава, са наложени принудителни административни мерки /ПАМ/ „експулсиране“, отнемане на правото на пребиваване в Република България и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС за срок от 5 години на чужденеца А. Г., гражданин на У.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, от иф председателя на ДАНС, назначен с Решение № 338/28.05.2025 г. /публично достъпно на сайта на МС/.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, при липа на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, като същата е мотивирана от фактическа и правна страна, включително с препращане към мотивите в доклад рег. № ВН – 67671/2025 г. за налагане на ПАМ. Съгласно константната съдебна практика, е допустимо мотиви за издаването на акта да се изложат и в предложението за неговото издаване, какъвто е и настоящия случай. В тази връзка неоснователни са доводите в жалбата за допуснато нарушение на изискването за съдържание на заповедта и липсата на мотиви. В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в различния смисъл. В хода на съдебното производство е предоставена възможност за представяне на доказателства и защита срещу установеното от ответника. От него са представени описаните доказателства в мотивите на настоящото решение относно установеното от фактическа страна, които не опровергават констатациите на ответника за поведение на чужденеца, което поставя в опасност сигурността на българската държава. Съгласно чл. 46, ал. 3 от ЗЧРБ, в заповедите за отнемане на правото на пребиваване в Република България на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 и 1а; за налагане на забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 и 1а,

и за експулсиране не се посочват фактическите основания за налагане на принудителната административна мярка. В случая фактическите основания са посочени в доклад рег. № ВН – 67671/2025 г., класифициран том от административната преписка, с който защитата на жалбоподателя е запознат.

Предвид изложеното, съдът приема за неоснователно възражението на жалбоподателя, че не е спазена разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, задължаваща органа да посочи фактическите и правни основания за издаването.

Правилно е приложен и материалния закон. Като правно основание за издаване на процесната заповед са посочени разпоредбите на чл. 42, ал. 1, т. 2 и ал.2 във вр. с чл. 10, ал. 1, т.1 и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ експулсиране на чужденец се налага, когато са налице основания по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4. С налагането на принудителната административна мярка „експулсиране“ се отнема и правото на пребиваване на чужденеца в Република България и се налага забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. Основанието по чл. 10, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ е когато с действията си чужденецът е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Ответникът е мотивирал заповедта с действия на чужденеца, с които може да постави в опасност сигурността на българската държава. Тези действия са подробно описани в документите, съдържащи се в класифицирания том доказателства по делото. Заповедта препраща към доклад рег. № ВН – 67671/2025 г., съдържащ описание на действията, застрашаващи икономическата и финансова сигурност на държавата, за които настоящата съдебна инстанция счита, че се съдържат достатъчно данни, които да обосноват такъв извод на административния орган. Оспорената принудителна мярка е наложена, след като компетентните органи са установили, че с присъствието си, респективно с действията си на територията на страната, А. Г. предпоставя следните рискове за националната сигурност - накърняване на основни права и свободи на гражданите; дискредитиране на България в международен план; опити за използване на българската финансова система за разслояване и трансфер на финансови средства с престъпен произход; негативни практики на други финансови субекти, създаващи риск от увреждане на доверието в българските институции, като преценката за посочените рискове и за средствата и методите за тяхното предотвратяване, е предоставена изцяло на ДАНС.

Противно на твърденията на жалбоподателя, в доклада, неразделна част от оспорената заповед са посочени заплахите до които би довело присъствие на жалбоподателя в страната, а и в страните - членки на ЕС. С дейността на чужденеца и групировката от която е част, се цели и се постига, легализиране на придобитите/постъпили паричните средства от незаконната им дейност на територията на страната ни, тоест привидна законност на големите суми пари, придобити от посочените в класифицираните материали по делото дейности, имат легитимен законен произход.

Не е основателно оплакването за допуснатата грешка и дублиране на имена, видно от приложения доклад, не само няма съвпадение на имената, но и е установена съпричастност на действията на жалбоподателя с другото лице, с първо име М., което също е напуснало страната, доколкото и по отношение на него е наложена принудителна административна мярка „експулсиране“, влязла вече в законна сила на 09.01.2026 година.

Експулсирането на украинския гражданин, е в съответствие и на общностното право, доколкото същото е предприето по съображения, свързани с националната сигурност, като същата се основава изключително на личното поведение на А. Г., тъй като поведението му представлява действителна и настояща заплаха, която засяга основен интерес на обществото или на

приемащата държава членка - Решение от 22 май 2012г. по дело С-348/09, т.30, както и т.22 и 23 от решението по дело С-193/16. Събраната информация, обобщена в доклада и справката обосновава наличието на данни за такова поведение на жалбоподателя, съгласно изискването на чл.40 ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Съгласно чл.83, пар.1 ДФЕС, изпирането на пари - в каквато връзка са част от събраните оперативни данни, попада в областите на особено тежката престъпност с трансгранично измерение, в които е предвидена намесата на законодателя на Съюза, поради което държавите-членки могат да приемат, че престъпления като посочените в чл.83, пар.1, втора алинея ДФЕС, съставляват особено тежко посегателство върху основен интерес на обществото, следователно данните за такива дейности могат да обосноват прилагането на мярка „експулсиране“ - арг. от Решение на СЕС от 13 юли 2017г. по дело С-193/16, т.20.

Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплахата за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата. Законодателят не е предвидил, че преценката за това дали едно лице представлява заплахата за държавната сигурност следва да се извърши само на базата на информация, събрана и доказана по точно определен начин или в определен срок във времето. Поради това на преценка подлежи всяка информация за лицето. Съществени в случая са данните за жалбоподателя, които го свързват с данни за осъществени от него действия, които могат да се определят като незаконна дейност, която може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, или е насочена срещу националната сигурност.

Установените от ДАНС данни, обосновават и оспореното експулсиране, отнемане на правото му на пребиваване в страната и забрана за влизане и пребиваване в страните - членки на ЕС.

Доколкото ДАНС е компетентния орган, извършващ дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, след като органите ѝ са приобщили посочените в Доклад № RB 303111-001-09/ВН-6- 7671/12.08.2025 г. данни, относно дейността на жалбоподателя в доста продължителен период, придобити посредством законоустановените в ЗДАНС методи и средства.

Решението за налагането на оспорената принудителната административна мярка се основава на индивидуално разглеждане на конкретния случай на Г., като освен това е обосновано с императивни съображения, свързани със сигурността по смисъла на чл. 28, § 3 Директива 2004/38/ЕО. Видно от данните по делото относно жалбоподателя се обосновава изключителната сериозност на заплахата, тоест оспорената мярка е необходима за защита на интересите, които тя цели да гарантира.

При налагане на оспорената мярка компетентните органи са отчетели продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства - Доклад рег. №RB.303111Г001-09/ВН-6-7671/12.08.2025 г., както и приложените извадки от документи/справки, обосновават категоричен и несъмнен извод, че личното поведение на чужденеца представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплахата, за националната сигурност по смисъла на пар. 1, т. 1 от ДР на ЗДАНС, вр. чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност.

С изменение на Закона за чужденците в Република България са въведени изискванията на Директиви 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, в която се съдържат основните характеристики на процедурните правила, които се прилагат при издаване на актове за връщане на незаконно пребиваващи граждани, за налагане на забрана за влизане и извеждане от страната. Съгласно чл.12 от Директива 2008/115/ЕО, решенията за връщане, решенията за забрана за влизане и решенията за извеждане се издават в писмена форма и посочват фактическите и правните основания, както и информацията относно съществуващите правни средства за защита. Информацията относно фактическите основания може да бъде ограничена, когато националното право позволява ограничаване на правото информация, по-конкретно за да се гарантира националната сигурност, отбраната, обществената сигурност и с оглед предотвратяването, разследването, разкриването и санкционирането на престъпления. Срокът на мярката от 5 години, който е определен със заповедта е в рамките на предвидения в закона и се определя по преценка на административния орган.

По отношение на спазването на целта на закона, съдът счита, че издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 от АПК. Намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин не е несъразмерна, а в съответствие със закона и е пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни, че застрашава сигурността на българската държава.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София – град приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I – во отделение, 43- ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. Г., гражданин на У., [дата на раждане] в [населено място], У., ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед № 3 – 2363/20.08.2025 г. на иф Председател на ДА“НС“.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: